

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

07 Mart 2026

Sayı: 323

Fiyatı: 40 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Emekliler ve emekçiler artık ay sonunu bile getiremiyor

Son günlerde bayram ikramiyesi konusu gündeme gelerek iktidarın nasıl emekçiler ile emeklileri hor gördüğünü ve esas siyasetinin patronların ceplerini doldurmak olduğunu açıkça gözler önüne serdi. Bayram ikramiyesinin dar gelirli ile yoksulları en azından Bayram dolayısıyla biraz sevindirebileceği bir olayı bile hiç umursamadığını açıkça gösteriyor.

Emeklilere ilk kez 2018'de bin TL olarak ödenmeye başlayan bayram ikramiyesi, asgari ücretin yüzde 69'una denk geliyordu. Şimdi ise yedide birine kadar düşmüştür. Bayram ikramiyesi TUIK'ın açıkladığı çarpıtılmış verilere göre bile bugün 9 bin 830 TL seviyesinde olması gerekiyordu. Oysa herkesle alay edilecek açıklamalarla sadece 4 bin TL seviyesinde bırakılmıştır. Şu anda Türkiye'de açlık sınırı 32 bin 36 TL, yoksulluk sınırı 105 bin 425 TL'dir. Aynı evde yaşayan 2 emekliye verilen bayram ikramiyesi şimdiki haliyle açlık sınırının dörtte birini dahi karşılamamakta, yoksulluk sınırının ise sadece yüzde 7'sine denk gelmektedir.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Zorluklarımız ortadadır diyerek Bayram ikramiyesini 5 bin liraya çıkartamayacaklarını savunan AKP Grup Başkanın hatırlatmakta yarar var, bin liralık ikramiye artışının maliyeti yaklaşık 32 milyar liradır. Ama vazgeçilen kurumlar vergisi bu tutarın 24 katıdır! Sermayeye oluklarla akan kaynak, iş emekli ile emekçiye gelince kurumaktadır.

Emek dünyasını ilgilendiren diğer önemli bir konu ise işsizlik sorunudur. TÜİK Ocak ayına ilişkin işsizlik verilerini açıkladı. TÜİK'in resmi işsizlik oranı olarak açıkladığı da tanınmış işsizlik yüzde 8.1 olarak açıklandı. Ama gerçek işsizliğin oranını ifade eden geniş tanınmış işsizlik ise yüzde 29.9 ile zirvedeki seviyesini korumaya devam ediyor. TÜİK'e göre dar anlamlı işsizlik bir önceki aya göre 73 bin kişi artarak 2 milyon 819 bin kişi oldu. Erkeklerde dar tanınmış işsizlik yüzde 6.6 iken kadınlarda yüzde 11 olarak açıklandı. Gerçek işsizlik sayısını DİSK Araştırma Merkezi (DİSK-AR) raporu gözler önüne serdi. DİSK-AR'a göre gerçek işsizlik sayısı 11 milyon 946 bin kişiyle devasa boyuta tırmandı. Geniş tanınmış işsizlik iki yıllık artış ile 1.7 milyon ve bir yıllık artış ise 577 bine tırmandı.

Tabii ki tüm bu rakamların patronlar ile işçi sınıfı için bir anlamı vardır. Patronlar ceplerini tıka basa doldururken emekçilerin yaşam şartları her gün daha da kötüye giderek artık dayanılmaz seviyelere tırmandı. Bu açıdan çok anlamlı bir belirti bankalara olan borcunu ödeyemeyecek duruma düşen kişi sayısındaki feci artışlar. Bu konuda CHP'nin verdiği rakam ve açıklamalara göre "vatandaş geçinemediği için borçlanıyor, borcunu ödeyemediği için icralık oluyor. Türkiye'de borçlanma bir tercih değil, zorunlu bir geçim aracına dönüşmüş durumda." CHP verilerine göre geçen yıl bankalara olan borcunu ödeyemediği için yasal takibe düşen kişi sayısı bir önceki yıla göre yüzde 60 arttı ve sayısı 2 milyon 114 bin 107'ye tırmandı.

CHP sözcüsü Ulaş Karasu "2025 yılında ortalama ihtiyaç kredisi bakiyesinin 143 bin 833 liraya çıktığını ve bunun mevcut asgari ücretin 5,1 katına denk geldiğine dikkat çeken, Karasu, ortalama kredi bakiyesinin ise 71 bin liraya yükselerek asgari ücretin 2,5 katına ulaştığını söyledi. "

Yukarıda tüm anlatılanlar Türkiye'de AKP iktidarının tüm devlet imkanlarını patronların ceplerini doldurmak için sonuna kadar seferber ettiğini ve bu nedenlerden dolayı ülkede tüm zenginlikleri yaratan işçi sınıfının yaşam şartlarını yok edip kitleler arasında görülmemiş bir yoksulluğa yol açtığını açıkça ortaya koyuyor. Pekiyi tüm bunlara dur deyip işçi sınıfı yaşam şartlarını nasıl değiştirmeli ? Tabii ki CHP gibi reformist burjuva partilerinin peşinden giderek değil, işçi sınıfı üretimden gelen gücünü kullanarak patronlar düzenini hizaya getirmelidir. Tıpkı Migros emekçilerinin yaptığı son mücadelede olduğu gibi. (05.03.26)

Emekçinin Gündemi

Migros işçilerinin mücadele başarısı

Türkiye genelinde Migros depolarında çalışan 5 binden fazla işçinin 23 gün süren grevli mücadelesi, DGD Sen ile patron arasında geçen bir dizi görüşmenin ardından ücretlerde, kadrolu çalışmada elde edilen kazanımla sona erdi.

Migros işçileri bağımsız DGD Sen öncülüğünde gerçekleştirdikleri mücadele ile talepleri olan yüzde 50 ücret artışı, kadrolu çalışma, banka promosyonlarının ödenmesi, ücretlerden kesilen vergilerin işverence ödenmesi taleplerinden ilk ikisi büyük oranda gerçekleşirken, promosyonlar konusu genel kabul gördü, vergi ödemesi masada kaldı.

Kadroya geçiş talebi ise, işverenin tercihi doğrultusunda gerçekleşti. Mücadelenin daha ikinci günü patron işçileri depo işkolundan mağazacılık işkoluna geçirdi ve işyerinde toplu sözleşme yetkisi olan Tezkoop İş sendikasına kapı açtı.

Tezkoop İş Sendikası işverenle uyum içinde çalışan bürokratik bir sendikadır ve eski yöneticileri Migros temizlik işlerinin taşeron patronudur.

Her ne kadar işverenin sendikal tercihlere karışmama sözü ve DGD Sen'in kendisine üye olup dayanışma aidatı ödeyerek Migros sözleşmesinden yararlanma stratejisinin sonuçlarını göreceğiz. Ancak kesin olan şu ki, depo işçileri çalıştıkları yılların kıdemleriyle kadroya geçtiler ve aldıkları zam ile mağaza çalışanlarından daha yüksek ücret almış oldular.

Patronun talebi ise, mücadeleciler işçilerin işten çıkartılması oldu. Bu noktada patron kesenin ağzını açtı ve 4 ile 10 maaş fazla ödeme yaparak öncü işçilerin işten çıkışlarının önünü açtı.

Esenyurt depoda işçi kıymı

Depoların iki tanesi mücadelenin kaderini belirledi. Birisi Şekerpınar Depo, diğeri Esenyurt Depo. Şekerpınar depodaki gelişmeleri tam bilmiyoruz. Esenyurt'ta durum şu: İşveren üç liste hazırlamış. Kırmızı listede yaklaşık 70 kişi var ve işveren bu kişileri kesinlikle çalıştırmak istemiyor. Sarı listede 60 kişi bulunuyor; bu listedekiler 2022 Migros grevine katılanlar ve işveren onları da istemiyor. Bir de yeşil liste hazırlanmış; burada 60 ila 80 kişi yer alıyor. Bu listedekilere ise çalışıp çalışmama kararı kendilerine bırakıldı. Toplamda yaklaşık 300 işçi işten çıkarıldı.

Kırmızı listedeki işçilere kıdem ve ihbar tazminatına ek olarak 10 maaş, sarı listedekilere kıdem ve ihbar tazminatına ek olarak 4 maaş, yeşil listedekilere ise sadece kıdem ve ihbar tazminatı verilerek iş akitleri sonlandırıldı.

Lojmanda kalan gurbetçi işçiler de vardı. Başka illerden gelip kalacak yeri olmayanlara şirket lojman sağlıyor ve tüm giderleri karşılıyordu. Lojmanda kalan 70-80 işçiden, grevcilere destek veren yaklaşık 40 kişi de işten çıkarıldı.

Esenyurt Migros depoda toplam 750-800 işçi çalışıyordu;

yani işyerinin yaklaşık yarısı işten çıkarılmış oldu. Kalan işçilere ise kadroya alındıkları ve perakende mağazacılıkta Tezkoop İş'in devam ettirdiği toplu sözleşmenin haziran ya da temmuz ayında bitirileceği söylendi.

Patronun hedefi 2022 ve 2026 mücadelelerinin öncülerinin tamamen işyerinden temizlemek, işçileri Tezkoop İş'e bağlamak ve zaman içinde sendika bürokratları eliyle işçilerin kazanımlarını geri almaktır.

Mücadeleciler işçiler bu durumda çoğunluğu ve işkolu yetkisi olan DGD Sen'e destek vermişse de, uzun vadeli bir bakış açısıyla değil, günlük değerlendirme yaparak patronun ek tazminat seçeneğini kabul ederek kazançlı çıkmış, gelecek işçilere kadrolu çalışma imkanı bırakmış, mücadele deneyimi armağan etmiştir.

Bu önemli mücadele 12 depoda ve çoğunlukla kendiliğinden biçimde gelişmiş, DGD Sen öncülüğünde başarılmıştır. Gelecekte yine mücadele olacağı kesindir, çünkü çalışma şartları ağırdır ve değişmemiştir. Geride kalan işçilerin bu mücadeleden dersler çıkartıp önce toplu yüzlerce işçinin bir arada olduğu depolarda ve ardından büyük mağazalarda birliklerini yeniden kurma ve bunu 55 bin Migros işçisi bünyesine yayma çabası, tek güvenceleri olacaktır.

(Bir işçiyle görüşme)
(27.02.26)

Tekstil

Tekstil piyasası bu kadar kötüyken herkes zamların en az asgari ücret artışı kadar olmasını bekliyordu. Sanayi bölgesindeki fabrikalar yüzde 28-30 arası zam yaptı. Biz de en az bu oranı bekliyorduk ancak şirket yüzde 26 zam verdi. Bu durum herkeste hayal kırıklığı yarattı. İşsizlik endişesi nedeniyle kimse memnuniyetsizliğini yönetime açıkça dile getirmedi. Önceki yıllarda zam sonrası mutlaka itirazlar olur, idarenin odasına gidip gelenler olurdu ve bazen küçük de olsa artış yapılırdı. Bu sene ise kimse bir şey yapamadı.

İstanbul dışındaki fabrikada çalışanlar zaten asgari ücretle çalıştıkları için onlara doğrudan asgari ücret zammı uygulandı. İstanbul'daki çalışanlara ise şirketin belirlediği zam verildi. İşlerin biraz yavaş olması da tepkilerin düşük kalmasına neden oldu. (Bir işçi)

Plastik'te Sendikalaşma Süreci ve Sonrasında Yaşananlar

Plastik bir fabrikada 170 çalışan bulunuyor. İşçiler, sosyal haklar ve maaş zamlarının yetersiz olması nedeniyle sendikalaşma kararı aldı. İki öncü işçi ilk adımı atarak örgütlenmeyi başlattı ve kısa süre içinde bir toplantı yapıldı.

Toplantıda sendikalaşma kararı alındı ve Petrol İş sendikasına gidilerek durum anlatıldı. Sendika hızlı bir şekilde üyelik işlemlerini

başlattı ve yaklaşık 140 işçi sendikaya üye oldu. Bunun üzerine sendika işverene resmi yazı göndererek çoğunluğu sağladığını ve işyerinde yetki talep ettiğini bildirdi. Böylece dava ve yetki süreci başladı.

Bu süreçte işveren, sendika dışında birçok talebi kabul etti. Dört ikramiye, yakacak yardımı, erzak yardımı, çocuk yardımı ve ücret zammı gibi haklar verildi. Yaklaşık 1,5 yıl boyunca bu haklar uygulanmaya devam etti.

Mahkeme sürecinde sendika yetkiyi kazanınca işveren karara itiraz etti.

Hem anlaştı hem işçi çıkarttı

İşçilere belirli haklar vermeyi kabul eden patron, "Ben çocuklarıma böyle bir şirket bırakamam" diyerek altı öncü işçiye işten çıkardı. Bunun üzerine işçiler paydos saatlerinde protestolara başladı; ısıklık çalma, masalara vurma, düdük çalma ve mesaiye kalmama gibi eylemler yapıldı.

Süreç ilerledikçe 30 işçi daha işten çıkarıldı. Tepkiler sertleşti ve işçiler işi bırakarak fabrika dışına çıktı. Sendika grev çadırı kurdu ve yaklaşık 140 işçi fabrika önünde beklemeye başladı.

Sendika, grev süresince işçilere yalnızca maaşlarının dörtte biri kadar destek verebileceğini açıkladı ve bu ödemeyi sadece iki ay yaptı. Ancak iki ayın sonunda ödemeler kesildi. Ekonomik sıkıntı yaşayan bazı işçiler kendi aralarında konuşarak işe dönme kararı almaya başladı.

Sendika da bu noktada işçilere, işverenle görüşüp kayıplarını almalarını söyledi. Bunun üzerine işçilerin çoğu işe geri döndü. İlk etapta yaklaşık 50 işçi işbaşı yaptı, ardından diğerleri de kademeli olarak döndü.

İşveren, ilk aşamada 6 işçiye, daha sonra 12 işçiye işe almadı. Bu kişilere kıdem ve ihbar tazminatlarına ek olarak 8 maaş tutarında ödeme yapıldı. Sendika sürece müdahil olmadı ve zamanla işçiler sendikadan istifa etti.

Gerileme devam ediyor

Başlangıçta 130 civarında işçi tekrar çalışmaya başlasa da süreç içinde çalışan sayısı 70'e kadar düştü. İşe dönüşlerden sonra işveren zamanla 3, 5, 10 kişi şeklinde kademeli işten çıkarmalar yaptı.

Sonraki iki yıl boyunca verilen zamlar yüzde 10 civarında kaldı. Zamların düşük olması nedeniyle maaşlar yeniden eski seviyesine yaklaşmış oldu. Aradan geçen 3 yılın sonunda başa dönmüş oldu. Burada esas eksik işçilerin sürece bilinçli ve örgütlü olarak müdahale etmekte yetersiz kalmasıdır. Sendika işçileri doğru yönlendiremediği gibi, bilinçlenmeleri içinde çalışmadı. İşçiler içgüdüleriyle savrulmalar sık oldu, elde ettikleri kazanımlarını koruyamadılar. (Bir işçiyle görüşme) (27.02.26)

Siyasetin Gündemi

İsrail-ABD emperyalizminin savaşı karşısında devrimci tutum ne olmalı?

İsrail ve ABD'nin uzun zamandır hazırlığını yaptığı bu savaş, ABD-İran müzakerelerine rağmen tek taraflı başladı. 28 Şubat'ta İsrail ve ABD füzelerinin hedef aldığı Tahran'da yaşananlara, burjuva basın "kafa koparma" adını veriyor. Nitekim dini lider Hamaney ile genelkurmay başkanı ve bazı üst düzey yöneticiler aileleriyle birlikte imha edildi. ABD ve İsrail kafa koparmanın ardından ülkede "yönetim değişimini" hedefliyor. Doğrudan denetimlerinde olacak bir rejim arzuluyorlar.

ABD emperyalizmi dünya hâkimiyetini güncellemek ve kapitalist dünya ekonomisinin krizini üzerinden atlatabilmek için Venezüella'dan İran petrollerine, Grönland kıta sahanlığına, buzulların altındaki değerli elementlere; Panama kanalına kadar tüm enerji kaynakları ve stratejik yerler üzerinde tam kontrol istiyor. ABD sermayesinin İkinci Trump döneminde izlediği bu politika, başkanın "kaçık"lığıyla -öyle olsa da - açıklanamaz; dünya kapitalist ekonomisinin güncel krizi, ABD sermayesinin acil ihtiyaçlarıyla açıklanabilir. Nasıl ki, Alman faşizmini Hitlerin ruh haliyle açıklamayacağımız gibi...

İran: Kefil olunamayacak bir rejim

İran, 1979 Devriminin ardından İslamcı (şia) temellere dayalı teokratik bir rejime evrildi. Bölgesel güç olma çabası artarak devam etti. Siyasi muhaliflerine, kadınlara ve işçilere karşı en acımasız uygulamalara başvurdu. Uzun hapis cezaları ve idamlar sıradan uygulamalar haline geldi. İran ahlak polisinin kadınlara yönelik sokak tacizleri ve şiddeti rejimin en çok görünen kısmı oldu.

Geçtiğimiz Ocak ayında rejimi hedef alan, özgürlük ve demokrasi isteyen sokak eylemleri "Allah'a karşı savaş açmak ve dış güçlerin terörizmi" denilerek devlet terörüyle bastırıldı; on binlerce tutuklama oldu. 2 bin 500 ile 15 bin arasında değişen rakamlarda ölüm meydana geldi. İran, her ne kadar Batı ve merkez dışı, dini bir rejim olsa da kapitalist dünya ekonomisine bütünleşmiştir, onun bir parçasıdır. Mevcut haliyle emperyalizme bağımlı kapitalist bir ülke konumundadır. İran'a emperyalist bir devlet diyemeyiz. İran devleti, kapitalist üretim ilişkilerine sahiptir. Devrim Muhafızları gelirleri petrol ve enerji olan büyük sermayeyle iç içe geçmiştir. Ekonominin neredeyse yüzde 50'sini kontrol etmekte olan dini bürokrasiyle sermaye sınıfı bir iktidar bloğu oluşturmaktadır.

Bugünkü savaş karşısında tutum

Bu bir emperyalistler arası savaş değil. Kategorik olarak emperyalist devletlerin emperyalist olmayan İran'a karşı savaşıdır. İran rejiminin döktüğü kana bakarak, saldırganın emperyalist ve yayılmacı kimliğini gizleyecek biçimde tarafsız kalmak "bu savaş bizim savaşımız değil" demek, İran rejimine olan büyük öfkemizi gösterse de doğru bir bakış açısı olmayacaktır. Dünya kapitalist sisteminin içine düştüğü ekonomik kriz koşullarında meydana gelen bu savaş haksız ve yağmacıdır.

Dünyanın en büyük askeri ve ekonomik gücü olan ABD'nin İran'a savaş açması karşısında tarafsız kalınamaz. İran rejiminin yıkılması halinde işçi sınıfı ve ezilen uluslara, kadınlara özgürlük geleceği sonucuna varacak hiçbir emare yoktur. ABD'nin "demokrasi" vaadiyle müdahale ettiği hiçbir ülkeye, Afganistan, Irak, Suriye, Libya vb. demokrasi gelmediği gibi eski rejimlerden daha barbar iktidarlar kurulmuştur. Emperyalizmin müdahalesi yönetimi değiştirdiğinde bile, farklı burjuva ve teokratik fraksiyonların değirmenine su taşıyacaktır.

Öte yandan emperyalist müdahaleyle de olsa İran rejiminin yıkılmasından yana olmak için maddi nedenler de yoktur. Geçtiğimiz aylardaki sokak hareketleri gösterdi ki,

henüz yoksullar, işçiler, kadınlar ve farklı ezilen uluslar, dini topluluklar yararına bir önderlik mevcut değildir. İran’da ne devrimci durum mevcut ne de devrimci bir parti var. Dolayısıyla yıkımın ardından emekçi kitleler için hayırlı sonuçlar doğacağını ummamıza neden yok.

Türkiye sosyalist hareketinde yaygın olan tutum Çin-Japon savaşı örneğinde ifade edildiği gibi Leninist gibi görünen aslında Stalinist tutumdur. ABD emperyalizmine karşı emperyalist olmayan İran’dan yana olmak. Hatta Troçkist hareket içinde de örneğin DİP bildirisinde ifade edildiği gibi İran rejiminin

emperyalizm karşısında “vatan savunması” yaptığını söyleyerek destek verilmektedir. Devrimci tutum, ABD-İsrail emperyalist savaşına karşı çıkmak gerekir. İran rejimine siyasi olarak hiçbir destek vermeksizin işçi sınıfının bağımsız çizgisini savunmak, devrimci bir partinin inşası için çalışmaktır. (03.03.26)

Okullara dadanan gericilik tutmuyor

AKP hükümetinin en militan bakanlarından Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin (yeni atanan Adalet ve İçişleri Bakanını da benzer gerici kadrolardandır), Ramazan ayı sebebiyle okullara gönderdiği genelgede bir ay boyunca yapılacak etkinliklerde İslam dininin Sünni yorumunun tanıtılması, cami gezileri, ilahi etkinlikleri vb. önerildi.

Bakanın ön açtığı bu yoldan MHP ve AKP liderleri sosyal medyada popülerleşen Mekke’yi gidiş ilahisini seslendiren şovmeni övmeleri ve beğenmeleri oldu. Sosyal medyada şovmeni izleyenin ilahi sözlerine ve danslarına baktığınızda aslında dinle dalga geçtiğini sanabilirsiniz. Ancak siyasal İslamcılar sosyal medyada yalan haber, yalan ihbar yayma dışında pek becerikli olmadıklarından, bu şaklabanın şovuna sarıldılar.

Daha radikal olan İslamcı gruplardan bir tanesinin liderinin yazdığı Selefî Andını bir taraftarı bir İmam Hatip Okulunda öğrencilere okutunca, AKP medyası ve Cübbeli Ahmet Hoca diye bilinen büyük tarikat şeyhleri bile tepki gösterdi. Olmaz böyle şey dediler.

Okullardaki Ramazan etkinlikleri teneffüslerde “Hoş geldin Ramazan” diyen birkaç kelimelik çağrıyla sınırlı kaldı ve özellikle Alevi kökenli velilerden tepkiler geldi. Bu veliler gözaltına alınıp bırakılsa da tepki vermekten çekinmedi.

Yusuf Tekin’in genelgesine karşı ilerici sendika ve meslek örgütlerinin protestosu, Sol Parti ve aydınların başlattıkları imza kampanyası hükümet çevrelerince tepkiyle karşılanırsa da şimdilik daha etkili olduğu gözleniyor.

Milli Eğitim Bakanının genelgesinin ve ona gösterilen tepkilerin, yeniden laiklik tartışmalarını gündeme getirmesi AKP cephesinden yeniden tabanını canlandırma isteği olsa da, tutmamıştır.

Sol kesimlerin daha önce de olduğu gibi, sadece İslamcılık, laiklik konuları üzerine giderek, siyasetlerini sadece AKP karşıtlığı temelinde sürdürmeleri ise, her geçen gün daha zor günler geçiren işsiz, işçi ve emeklilerin düzenle temel çatışmalarının üstünü örtme tehlikesi taşımaktadır. Bu yolla emekçilere ulaşmak mümkün olmayacağı gibi, aydın çevrelerin etrafında kapalı daire

içine hapsolmuş bir solculuktan ileriye gidilemez.

AKP iktidarı son ekonomik çöküş nedeniyle milyonlarca emekli ve emekçinin artık ay sonunu getirememesinden dolayı, yaşam şartlarının iyice kötüleşmesi sonucu, açıkça kitlelerin tepkileriyle karşılaşılıyor. İktidar duruma artık fazla hakim olamadığı ve üstelik önümüzdeki seçimleri kesinlikle kaybedeceğini gördüğü için kitlelerin dikkatini, dini de istismar ederek, dikkatleri farklı yönlere çekmeye çalışıyor. Derin bir panik içine düşmüştür ve bir çıkış yolu üretmiyor. Ve işte bu nedenden dolayı da “Laikliği Birlikte Savunuyoruz” başlıklı 168 kişinin başlattığı ve 40 binden fazla kişinin imzaladığı bildiriye sert tepkiler gösteriyor. Ama şunu unutmamak gerekli: Korkunun ecele faydası yok! Hiçbir laiklik, sekülerizm tartışması ve solun galebe çalması görüntüsü, kapitalizmin sebep olduğu işsizlik ve pahalılığı örtmeye yol açmamalı, dini gericiliğe, AKP hükümetine karşı mücadele ederken sömürü düzeni göz ardı edilmemelidir. (28.02.26)

Uluslararası Gündem

İran Emperyalizm bizi genel bir savaşa sürüklüyor

İran, İsrail ve ABD'nin bombardımanı altında. Misilleme olarak İran, İsrail ve Körfez monarşileri, Dubai, Suudi Arabistan, Bahreyn ve Katar'ı vuruyor. Güney Lübnan ve Beyrut, İsrail tarafından bombalanıyor... Trump ve Netanyahu, İran'a karşı savaş başlatarak tüm bölgeyi ateşe verdiler.

Amerika Birleşik Devletleri ve İsrail, sonuçları hesaplanamaz yeni bir savaş başlattılar. İran'da şimdiden yüzlerce kişi öldü, bunların arasında okullarının patlaması sonucu ölen yüzden fazla küçük kız çocuğu da var. Peki bu politikanın kurbanı olacak kaç İsrailli olacak?

İsrail ve ABD hükümetlerinin Gazze Şeridi'ndeki faaliyetlerini gördük. İsrail ordusu neredeyse iki yıl boyunca yıkım ve katliamlara devam etti, 70.000 erkek, kadın ve çocuğu öldürdü. Onlar ateşe verenler ve katiller!

Birçok İranlı, savaşın ilk saatlerinde öldürülen Ali Hamaney başta olmak üzere, katillerinin ölümüne sevindi. Onları anlıyoruz, ancak bu savaş nefret edilen bir rejimden halkı kurtarmanın yolu olarak sunanlar yalan söylüyorlar.

Halkları bombalayanlar asla kurtarıcılar değildir. ABD ne Irak'ta, ne Afganistan'da, ne de Suriye'de kurtarıcı olmuştur. Fransız ordusu da ne Libya'da ne de Mali'de kurtarıcı olmuştur. Amaçları hiçbir zaman halkları savunmak değil, silahlarla kendi çıkarlarına boyun eğdirmek olmuştur.

Amerika Birleşik

Devletleri, İran'da kendi emrinde bir rejim istiyor. Aynı şeyi Küba, Venezuela, Latin Amerika ve Grönland için de istiyor. Aynı şeyi Ukrayna için de istiyordu, bu da Rusya ile savaşa yol açtı. Bu savaşın önleyici bir yanı yoktur. Bu, dünya savaşına giden yolda bir adım daha. Ve kendi ölçeklerinde, buradaki liderler de savaş çarkına katkıda bulunuyorlar, çünkü Merz ve Starmer ile birlikte Macron, Trump ve Netanyahu'ya İran'a karşı "savunma amaçlı eylemler" için hizmetlerini teklif etti. Sanki İran rejimi bu savaşın kaynağıymış gibi!

Şu anda Çin, Amerikan emperyalizminin dünya hakimiyetini sürdürmek için yürüttüğü savaştan uzak duruyor, ancak hedefinde. Ve sonunda savaşın içine çekilecek. İnsanlık, en zenginlere hizmet etmek için her şeyi yapmaya hazır hırsız ve suçlu çeteleri tarafından yönetildiği sürece, savaş bizim tek ve yalnız ufkumuz olacak. Bu delilik ve korkunç bir insanlık dramı. İnsanlık, olağanüstü bir gelişme düzeyine ulaştığı anda kendi yıkımına doğru koşuyor. 2026 yılındayız. Hiç bu kadar paylaşacak zenginliklere sahip olmamıştık. İhtiyaçlarımızı karşılamak için hiç bu kadar teknik imkân ve olanağa sahip olmamıştık. Birikmiş bilgi ve ilerlemeler, halkların sınırların, denizlerin ve okyanusların ötesinde iletişim kurmasını, fikir paylaşmasını ve işbirliği yapmasını sağlıyor. Ama savaşlar üstüne savaşlar, yıkımlar üstüne yıkımlar, cesetler üstüne cesetler! Her yerde, tüm ülkelerde,

iktidarda olanlar, mantıksız bir şekilde biriken zenginlikler ve kâr peşinde koşmakla körleşmiş oldukları için bizi genel bir savaşa sürüklüyorlar. Her zaman, işçileri sömürmekten ve ezmekten başka bir şey yapmayan akbabaların özel çıkarlarını savunmak söz konusu! Aylardır, hatta yıllardır savaşın geldiğini görüyoruz. Tüm ülkeler hızla yeniden silahlanıyor. Biriken silahlar, öldürme sanatında ve gelişmişlikte eşî görülmemiş bir güce ve düzeye ulaşıyor. Savaş propagandası, milliyetçilik ve toplumun askerileştirilmesi her yerde büyük adımlarla ilerliyor. Ve bu savaşın bedelini ilk ödeyeceklerin işçiler olacağını biliyoruz, çünkü her zaman onların çocukları cepheye gönderiliyor.

Bunu engelleyemediğimizi hissediyoruz. Bu bir trajedi, çünkü işçi sınıfı tam da buna engel olabilecek tek güç. İşçi sınıfı ayağa kalkıp, toplumdaki ağırlığını fark edip, sömürücüleri ve savaş çıkartkanlarını etkisiz hale getirene kadar, daha kaç kişinin ölümüne tanık olacağız? Bu nedenle, tüm insanlığı tehlikeye atan ve artık yönetmeye layık olmayan kapitalist sınıfa karşı işçilerin örgütlenmesi için acilen çalışmak gerekiyor. İşçiler kaderlerini kendi ellerine almaya ve toplumu kendileri yönetmeye karar vermelidir. Ne çabuk olursa o kadar iyi olur! (LO, 04.03.26)

Emperyalist bombalar ve diktatörlük altında

Tahran'daki bombardımanlar

İran'ın şehirlerini hedef alan bombardımanları, halkın kurtuluşu için bir fırsat olarak sunmak, emperyalist liderlerin kaba bir sinizmi gerektirir. Batı medyası, 2017'den beri ülkeyi sarsan ayaklanmalarda milyonlarca İranlı gösterici tarafından "Diktatöre ölüm" sloganlarıyla protesto edilen Ayetullah Hamaney'in ölümünün ardından yaşanan sevinç sahnelerini yayınladı. Ancak, saldırının başlangıcında okullarında Amerikan bombasıyla öldürülen 160 kız

çocuğunun ailelerinin

çaresizliğini gizlediler. Yorumcular, Tahran'dan ayrılan uzun araç kuyruklarına dayanarak, şehrin sakinleri tarafından tahliye edildiğini iddia ediyorlar. Ancak bu manipülasyon çok kaba: Zenginler kırsal bölgelere sığınabilmiş olsa da, başkentin dokuz milyonluk nüfusunun büyük çoğunluğu yemek için çalışmaya devam etmekten başka seçeneği yok. Fabrikalar, petrol merkezleri, kamu televizyonu çalışanları ve resmi binaların komşuları bombaların hedefi oluyor.

İran İnsan Hakları Derneği, Ocak ayında tutuklanan binlerce gösterici ile daha eski binlerce siyasi mahkumun tutulduğu Tahran'daki Evin hapishanesinin mahkumlarının, komşu bölgelerdeki saldırılardan kaçan görevliler tarafından terk edildiğini bildiriyor. Böylece, rejimin başlıca muhalifleri, 8-10 Ocak katliamlarından ve rejim adamlarının işkencelerinden sağ kurtulanlar, sözde

kurtarıcılarının bombalarıyla öldürülebilir!

Asla büyük laflar etmekten çekinmeyen Trump, İranlılara şöyle seslendi: "Biz işimizi bitirdiğimizde, iktidarı ele geçirin, bu sizin göreviniz. Bu, muhtemelen gelecek nesiller için tek şansınız olacak." Aynı Trump, Ocak ayında halkı protesto etmeye teşvik etmiş, "yardımına koşacağını" vaat etmiş, ardından rejim kitlesel katliamlar düzenlerken gözlerini başka yöne çevirmişti. Trump, ABD'nin önceki başkanları gibi, halkların iktidarı ele geçirmesinden en çok korkuyor. 1979'da, ABD'nin onayıyla, Hamaney'in önceki lideri Ayetullah Humeyni, halkın nefret ettiği, ABD yanlısı diktatör Şah'ı deviren halk ayaklanmasını kontrol altına almak ve devletin çökmesini önlemek için sürgünden geri getirilmişti.

Trump'ın kabul etmediği şey, İslam Cumhuriyeti'nin diktatörlük niteliği değil, bu rejimin kendisine tam olarak itaat etmemesidir. İran'da sömürülenlerin kurtuluşu ancak sömürülenlerin kendileri tarafından sağlanabilir. Sömürülenler, gerekli cesarete sahip olduklarını defalarca göstermişlerdir. (LO, 04.03.26)

Egemenliğin vurgulanması

Amerikan emperyalizmi, 1979'da molla rejiminin kurulmasından kısa bir süre sonra, ne kadar gerici ve diktatörce olursa olsun, Washington ve onun çıkarlarının arkasında sessizce hizaya gelmeyi reddeden İran iktidarına düşmanlığını ortaya koydu. Bu 47 yıl boyunca, Amerikan politikası az ya da çok saldırgan bir hal aldı. Sadece son dönemde, aynı Trump, İsraili dostu Netanyahu ile birlikte Haziran 2025'te İran'ı bombaladı, ardından bu yıl Tahran ile nükleer programı konusunda müzakereler başlattı. Bu, 28 Şubat'ta ABD ve İsrail'in, İran'ın nükleer programının emperyalizm için hayati önem taşıyan bir bölgede dünya düzeni için tehdit oluşturduğu gerekçesiyle başlattığı savaştan sadece birkaç gün önceydi. Unutmayalım ki, Mayıs 2018'de Viyana anlaşmasından çekilme kararı alan, molla rejimi değil, Trump'ın ilk başkanlık dönemi sırasında alınan bir karardı. ABD, İngiltere, Fransa, Almanya, Rusya ve Çin tarafından imzalanan bu anlaşmanın amacı, İran'ın nükleer programının askeri boyutunu etkisiz hale getirmektir!

Bazıları bunu Trump'ın sık sık tutarsız sözlerinin bir göstergesi, hatta her zamanki tavır değişikliğinden ibaret olarak görüyor. Elbette Trump tutarsız görünebilir. Ancak bu, Amerikan emperyalizminin, onun yönetici kadrosunun, sivil ve askeri devlet aygıtının ne istediğini ve nereye gittiğini bilmemesine engel değildir.

Kendi alanları

Venezuela'da Başkan Maduro'nun kaçırılmasına ilişkin büyük gösterinin arkasında, Küba'ya ve daha geniş anlamda tüm Latin Amerika'ya, bu bölgenin ABD'nin arka bahçesi olduğunu ve öyle kalması gerektiğini, buraya ayak basan Çin'in ise buradan çekilmesi gerektiğini belirten bir uyarı vardı. Aynı şey İran için de geçerli: Orta Doğu'da ABD'nin hakimiyetine saygı göstermeyen, Washington'un yerel müttefiklerine saldıran ve Batı'nın yaptırımlarına rağmen Çin'in en büyük petrol tedarikçisi olmaya devam eden bir rejimin varlığı kabul edilemez.

Bu örnekler, ABD'nin kendi bahçesi olarak gördüğü ve çok geniş bir alana yayılabilen bölgede yeniden kontrolü ele geçirmeyi ve askeri-siyasi hakimiyetini ve ekonomik üstünlüğünü yeniden tesis etmeyi amaçladığını göstermektedir. Asya'da, İran'ın bombalanmaya başlamasından itibaren Hindistan'ın ABD'nin yanında yer alması çarpıcı bir örnek oluşturdu. Oysa son yıllarda Hindistan, diğer ülkeler gibi, kendine belli bir bağımsızlık alanı yaratmak istiyordu.

Washington, bu büyük çaplı güç gösterisini diğer emperyalist güçlere de yöneltiyor. Doğru ki, Fransız ve İngiliz yöneticilerin, kendilerine dayatılan gerçeği kabullenip Amerika'nın arkasına geçerek askeri desteklerini garanti etmeleri sadece birkaç saat sürdü.

Çin hedefte

Emperyalizmin dünya düzenini yeniden şekillendirme çabasında, iki önemli gücün sorunu hala çözülmemiş durumda. SSCB'nin çöküşü ve son olarak Ukrayna savaşının ekonomik, siyasi ve insani sonuçları nedeniyle uzun vadede zayıflayan Rusya'nın artık büyük bir sorun teşkil etmediğini düşünen Washington, geriye Çin kalıyor. Çin, Rusya gibi İran'a yönelik müdahale konusunda belirgin bir tavır almaktan kaçındı. Ancak Washington, dünyanın tüm büyük bölgelerinde yeniden kontrolü ele geçirmek ve hakimiyetini pekiştirmek için çaba sarf ederse, buna karşı çıkabilecek tek güç Çin'dir, ve bu sadece devasa Hint-Pasifik bölgesinde ya da Çin'in İran petrolünün %90'ını satın alması nedeniyle değildir.

Emperyalizmin, Venezuela'ya yönelik müdahalesinin hemen ardından İran'a yönelik müdahalesiyle tüm dünyaya verdiği savaşçı uyarı ve Trump'ın Amerika'nın Grönland'ı, hatta Kanada'yı ele geçirmesi gerektiğine dair tekrarlanan sözleri, Trump'ın Nobel Barış Ödülü adayı olarak kendini övündüğü "barışçı" imajından çok uzak. Eğer bir çelişki varsa, bu sadece görünüşte, çünkü emperyalizm çağındaki kapitalist toplumda barış, ancak az ya da çok genel çatışmalar arasında bir ara dönem olarak var olabilir. (LO, 04.03.26)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

SSCB 1935: Stahanovizm

“Stahanovizm hareket, mevcut teknik standartları, öngörülen verimlilik kapasitelerini, üretim planlarını ve mevcut dengeleri aşmayı hedefleyen erkek ve kadın işçilerin hareketidir” diye açıklamıştı Stalin, 17 Kasım 1935'te.

Ağustos 1935'te, Donbas'ta Stahanov adında bir madenci, bir günde 102 ton kömür çıkararak standardın on dört katını aşan bir “başarı”ya imza attı. Stalinist rejim bunu yoğun bir şekilde tanıttı, ancak Stahanov'un bu sonucu tek başına değil, işini hazırlayan diğer madencilerin yardımıyla elde ettiğini açıklamayı elbette ihmal etti.

Metal, tekstil vb. sektörlerdeki benzer sözde başarıların ardından, iktidar, “sosyalist öykünme” adı altında, verimlilik standartlarını artırmak için bu hareketi tüm ülkeye yaydı.

Stalinist bürokrasi ve sanayileşme

Stalinist bürokrasi, 1920'lerin ortalarında devlet aygıtını ve SSCB Komünist Partisi'ni ele geçirmişti. Uzun süre sanayileşmeyi önemsememiş, iktidarını sağlamlaştırmak için parti içindeki devrimci muhalefeti ortadan kaldırmakla meşgul olmuştu. Ancak muhalefet, işçi sınıfını zayıflatan ve devrimi

tehlikeye atan sanayileşmenin gecikmesini eleştiriyordu.

1928'in başlarında Muhalefeti ortadan kaldırdıktan sonra, Stalinist rejim sanayileşme programını kendi hesabına devraldı ve beş yıllık üretim planları başlattı. Ancak bunu bürokrasinin deneysel ve acımasız yöntemleriyle yaptı: planın hedeflerinin beş yıl yerine dört yıl içinde gerçekleştirilmesi gerektiğini

Aleksey Stahanov

kararlaştırdı. “Şok birlikleri” kuruldu ve bu birliklerin üyeleri, proleterlerin genel kaderinden daha iyi bir yaşam sürmelerini sağlayan primler ve avantajlarla ödüllendirildi. Ancak bu birlikler kısa sürede “birçok kaytarıcıyı” (Troçki) çekmiş olsa da, verimlilikte bir artış sağlamadı.

Bununla birlikte, sanayileşmede kaydedilen ilerleme, Ekim Devrimi'nin özel mülkiyeti ortadan kaldırmasıyla büyük ölçekli planlamanın

avantajlarını gösterdi. Bu gelişme, geniş gençlik kesimlerinin sadece fabrikalar, barajlar ve iletişim araçları inşa ederek ekonomiyi geliştirmek için değil, aynı zamanda eğitim almak, nitelik kazanmak, teknisyen veya mühendis olmak için de gösterdiği coşkudan da yararlandı. Ancak, aslında, ilk beş yıllık plandan itibaren bürokrasi, işçi sınıfını çalıştırmak için zorlama

yöntemlerine başvurdu. Ve propagandanın iddia ettiğinin aksine, en iyi yerleri ve yönetici pozisyonlarını kendi çocuklarına ayırdı.

İş verimliliği ve eşitsizliklerin artması

Sovyet sanayisinin temel sorunu, gelişmiş kapitalist ülkelere kıyasla iş verimliliğinin düşük olmasıydı. Başlangıçta teknik eksiklikler vardı. Ancak teknik ilerleme sağlandığında bile, işçilerin eğitim eksikliği,

fabrikalardaki organizasyon yetersizliği, ülkedeki zenginlikleri yağmalarken kendi ayrıcalıklarını güvence altına almak isteyen yöneticilerin ve siyasi sorumluların umursamazlığı nedeniyle verimlilik düşük kaldı.

Stahanovizm, bu soruna cevap vermek istiyor gibi görünüyordu, ancak ilan edilen hedef ile gerçeklik arasında uçurum vardı. Bireysel, geçici ve uydurma başarıları temel alarak tüm işçilere bir norm

dayatan bu sistem, her şeyden önce işçilerin çalışma koşulları ve yaşam standartları üzerinde baskı yaratıyordu.

Aralık 1935'te yazdığı bir makalede, Troçki'nin oğlu ve Sol Muhalefet'in genç lideri Lev Sedov, Stahanov ve yardımcıları arasındaki görev paylaşımı göz önüne alındığında, Stahanov'un üretkenliğinin sadece "2 ila 2,5 kat" arttığını gösterdi. Bu önemli bir artış olsa da, genel verimlilik düşüklüğü sorununu çözmüyordu.

Sedov, Stahanovistlerin ana motivasyonunun "maaşlarını artırma arzusu", başka bir deyişle "kişisel maddi çıkar" olduğunu yazıyordu. Hareket başlatıldığında, ruble olarak maaş ödemesi daha fazla önem kazanmıştı; o zamana kadar işçiler, fabrika kooperatifleri tarafından dağıtılan ürünler, kantinde yemek vb. gibi bir gıda kuponu sisteminden yararlanıyorlardı. Artık, ihtiyaçlarının karşılanması büyük ölçüde maaşlarına bağlı olacaktı.

Yarışma hakkında abartılı söylemlerin ardında, Stahanovizm, işçilerin üretimlerine göre ücret aldıkları parça başı veya iş başı ücret sistemine geri dönüşle aynı zamana denk geldi. Bu, sosyalizme doğru bir sıçrama değil, kapitalizmin yöntemlerine geri dönüşüydü. Parça başı ücret sistemi doğal olarak eşitsizliklerin artmasına, aşırı çalışmaya ve çalışma gününün uzamasına yol açtı.

Baskı, tepkiler ve işçi isyanları

Stahanovistler ortalama bir işçiden yirmi kat daha fazla kazanıyorlardı ve birçok avantaja sahipti: yiyecek, barınma, giyecek, nadir ürünler, sanatoryumda kalma vb. Sedov, "İşçiler arasındaki ücret farkının şu anda SSCB'de olduğu kadar büyük olduğu gelişmiş kapitalist ülke neredeyse yoktur" diye belirtiyordu. Modern ve lüks ürünlerin çoğunu elinde bulunduran Stalinist bürokrasi, bu şekilde işçi aristokrasisinin desteğini sağlıyordu.

Stahanovist hareket ise

% 3 062'lik normu aşan bir stahanovistin onuruna düzenlenen tören.

işçilerin çoğunluğu tarafından "düşmanca" karşılandı; sert sözler, harekete katılanlara yönelik fiziksel saldırılar, işin gönüllü olarak yavaşlatılması veya makinelerin sabote edilmesi gibi tepkilerle karşılandı. Çoğu zaman toplu olarak yapılan protestoların çoğalması karşısında, yöneticiler "sabotajcılara" karşı mücadele çağrısında bulundular ve basın "tembelleri" kınadı.

İşe gelmeme, geç kalma, çalışma koşullarına karşı sözler veya eylemler vb. durumlarda cezalar verildi ve giderek arttı. Bu cezalar, maaş kesintilerinden, yargılamalara ve cezai yaptırımlara kadar

uzanıyordu ve 1938 Aralık ayında yeniden yürürlüğe giren çalışma defterine, isyankâr işçilere verilen cezalar kaydediliyordu. Kasım 1936'da Novosibirsk'te, sözde Troçkist sabotajcılar, yankı uyandıran bir davanın ardından idam cezasına bile çarptırıldılar. 1940'ta, baskı araçları 48 saatlik çalışma haftası ve cezaların ağırlaştırılmasıyla tamamlandı; tekrarlanan ihlaller için çalışma kampına mahkûmiyet cezaları bile verildi. Troçkist tarihçi Jean-Jacques Marie'ye göre, savaşın arifesinde, 1.2 milyondan fazla işçi işe geç kalma veya işe gelmeme

nedeniyle hapis cezasına çarptırılmıştı, bu da "bürokrasinin onlara dayatmaya çalıştığı rejime karşı artan direnişin bir işareti" idi.

Sözde sabotajla mücadele, gerçekleştirilemez standartlarla karşı karşıya kalan işçi sınıfını suçlu ilan etmek anlamına geliyordu. Ayrıca, gerçekte bürokrasinin yağmalaması ve tüm sistemin yolsuzluğu nedeniyle ortaya çıkan ekonomik başarısızlıkların sorumluluğunu işçi sınıfına yüklemeye de olanak sağladı.

Troçki ve Sedov, işçi sınıfının Stahanovist baskıya karşı artan direnişinde militan bir perspektif görüyorlardı. İşçi sınıfının örgütlenerek ve ekonomik çıkarlarını savunmak için mücadele ederek, sadece iş verimliliğini gerçekten artırmanın yolunu bulmakla kalmayıp, aynı zamanda siyasi iktidarı yeniden ele geçirebileceğini umuyorlardı. (LO, 21.01.26)

Uluslararası Gündem

Avrupalı liderler: Trump'ın arkasında tek sıraya dizildiler

Görünüşe göre, ABD'nin İran'a savaş açma kararından haberdar edilmeyen Fransız, Alman ve İngiliz liderler, bu karara destek vermekte gecikmediler.

3 Mart Salı günü Macron, Fransız uçak gemisini savaş bölgesine gönderdi; bu bölgeye daha önce bir İngiliz savaş gemisi gönderilmişti. Böylece, bu uyum artık sadece sözlü değil, somut ve hatta ölümcül hale geldi.

Trump, Grönland'ı ilhak etme niyetini açıkladığında, Macron, Merz ve Starmer uluslararası hukukun ihlal edildiğini haykırmışlardı. Bugün, tüm İran halkı bombaların altında ve tüm Ortadoğu savaşın içindeyken, ABD ve İsrail'in saldırısını desteklemekte hiçbir sorun görmüyorlar.

Saldırının başlangıcında Macron, birkaç saat boyunca "herkes için tehlikeli" olan askeri tırmanışı "durdurma" çağrısında bulundu. Bunu bölgedeki halkları düşünerek değil, Fransız emperyalizminin ABD'nin kararlarından, özellikle de kendisine bildirilmeyen kararlardan

bağımsız olduğunu göstermeye çalışarak yaptı. Ancak çok geçmeden kızgın tavrını bir kenara bırakıp çok daha sert ve saldırgan bir tutum benimsedi... İran'a karşı.

1 Mart Pazar günü, üç Avrupalı lider, ABD'nin arkasında kayıtsız şartsız durduklarını belirten bir bildiri yayınlamaya katılmaya

hazır olduklarını açıkladılar: "İran'ın füze ve insansız hava aracı fırlatma kapasitesini yok etmek için gerekli ve orantılı savunma önlemlerini alarak, kendi çıkarlarımızı ve müttefiklerimizin çıkarlarını savunmak için önlemler alacağız. "Ardından, Avrupa Birliği dışişleri bakanlarının katıldığı bir toplantıda, AB'nin diplomasi sorumlusu Kaja Kallas, İran rejimi tarafından yürütülen "körü körüne

saldırıların "benzeri görülmemiş bir tırmanış" olduğunu söylemeye cüret etti. İran rejimi tarafından fırlatılan ve ABD'nin güçlü araçlarıyla önlenemeyen birkaç füze ve insansız hava aracı böyle bir tırmanış oluşturunca, ABD ve İsrail ordularının ateş yağmuruna ne demeli? Ancak iyi niyet ve diplomasi birbiriyle uyuşmaz, bu bilinen bir gerçektir.

Bugün ABD, dünya çapında egemen güç konumundadır; Fransa, Almanya ve İngiltere gibi Avrupa ülkeleri ise uzun zamandır ikinci, hatta üçüncü sıraya gerilemiştir. Bu ülkelerin liderleri hala sözde "uluslararası hukuk"tan bahsediyorlarsa, bunun tek nedeni, ellerinde

kalan küçük alanları korumaktır. Eski büyük sömürge güçleri, halkların haklarını her zaman çiğnemiştir. Amerika Birleşik Devletleri'nin arkasında saf tutarak bunu yapmaya devam etmeye hazırdırlar. (LO, 04.03.26)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 40 TL / 1 € / 0,50 £

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 200 TL / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 400 TL / 10 € / 8 £.